

Sygn. akt I C 3666/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Justyna Smolińska

Protokolant: sekretarz sądowy Jolanta Jarmołowicz

po rozpoznaniu w dniu 7 grudnia 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą w W.

przeciwko D. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Justyna Smolińska

Sygn. akt I C 3666/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) wniósł o zasądzenie od pozwanego D. K. kwoty 3874,13 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że pozwany zawarł z wierzycielem pierwotnym – Bankiem (...) S.A. umowę kredytową. Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy dotyczących spłaty zobowiązania. Łączna wartość zadłużenia pozwanego wynosi 3874,13 zł, na co składa się kwota 2311,65 zł tytułem kapitału, 1562,48 zł tytułem sumy odsetek od kapitału naliczonych od dnia następnego po dacie wymagalności do dnia sporządzenia pozwu. W dniu 26 marca 2013 r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu wierzytelności przysługującej mu od pozwanego na rzecz powoda.

Pozwany D. K. nie udzielił odpowiedzi na pozew, nie stawił się na rozprawie, ani w żaden sposób nie ustosunkował się do żądania pozwu.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zdaniem Sądu powód nie wykazał, aby przysługiwało mu roszczenie dochodzone pozwem. Strona powodowa wywodzi swe roszczenie z umowy przelewu wierzytelności zawartej rzekomo w dniu 26 marca 2013 r., na podstawie której miał nabyć dochodzoną pozwem wierzytelność od Banku (...) S.A. W ocenie Sądu powód jednak nie udowodnił, aby rzeczywiście doszło do przelewu wierzytelności opisanej pozwem i przysługującej wierzycielowi pierwotnemu względem pozwanego ani nie została wykazana wysokość tej wierzytelności.

Stosownie do art. 509 § 1 i 2 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiłoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Tym samym, celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew. Przedmiotem przelewu jest zaś wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Nie ulega również najmniejszej wątpliwości, iż wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

Wskazać należy, iż powód nie przedłożył umowy przelewu wierzytelności z dnia 26 marca 2013 r. na podstawie, której miał nabyć dochodzoną pozwem wierzytelność. Nie było zatem możliwe zweryfikowanie jego twierdzeń i uznanie, że do zawarcia jakiegokolwiek umowy między nim a Bankiem (...) S.A. rzeczywiście doszło. Nie mogło zostać uznane za dowód zbycia wierzytelności i jej wysokości adresowane do pozwanego wezwanie do zapłaty sporządzone przez firmę (...). Jest to kopia pisma nie potwierdzona za zgodność z oryginałem, a nawet gdyby uznać, że jest ono prawdziwe, to nie wiadomo czy osoba je podpisująca była uprawniona do składania oświadczeń woli w imieniu pierwotnego wierzyciela. Może ono stanowić jedynie dowód tego, że pismo o takiej treści zostało sporządzone, ponieważ w aktach sprawy brak jest dowodu jego doręczenia pozwanemu.

Nie mogło również zostać uznane za dowód zbycia wierzytelności zawiadomienie strony pozwanej o dokonaniu cesji, bowiem dokument przedłożony do niniejszej sprawy stwierdza tylko, że pismo takie zostało sporządzone. Nie zostało natomiast poświadczona za zgodność z oryginałem przez występującego w sprawie profesjonalnego pełnomocnika. Powód nie przedłożył także potwierdzenia doręczenia przedmiotowego pisma pozwanemu.

Powód przedstawił co prawda umowę o kartę kredytową (...) z dnia 10 stycznia 2005 r., jednakże również ona nie została poświadczona za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika powoda, wobec czego brak jest podstaw do przyjęcia, że wierzytelność dochodzona pozwem rzeczywiście wynika ze stosunku cywilnoprawnego, na który powołuje się powód.

Wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012, s. 431).

W tym stanie rzeczy uznać trzeba iż powód nie wykazał ani że nabył dochodzoną pozwem wierzytelność, ani nie wykazał jaka jest wysokość tej wierzytelności i że przysługiwała ona pierwotnemu wierzycielowi.

Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. Od tego obowiązku nie zwalnia powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych

doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Podkreślić należy, iż w przedmiotowym postępowaniu strona powodowa reprezentowana była przez profesjonalnego pełnomocnika, który powinien był być świadomy wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych, w przypadku gdy powołuje mniej dowodów niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd powództwo oddalił.

SSR Justyna Smolińska